

Milý čtenáři, milá čtenářko,

„Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec.“

Lukáš 15, 25

Milí bratři, milé sestry,

v jednom z předchozích kázání jsem položil za základ tento verš. Bylo to zrovna tu neděli, kdy jsme pověřovali ke službě naši hudební kantorku Evu Čejkovou. Hudba a zpěv má v církvi svoje pevné, nezastupitelné místo. A má mnoho různých forem. Dar hudby je skvělou příležitostí jak oslavovat Boha za jeho lásku, dobrotu a milosrdenství. Ale taky spojuje nás lidí, a to jak tehdy, máme-li sami k hudbě blízko a jsme takto od Boha výrazně obdarováni, nebo máme hlas tak trochu hovězí, jak se zpívá v jedné písni mládeže a na žádný nástroj ani nehrajeme.

Trochu jinak je to s tancem. V některých afrických křesťanských tradicích i ten patří do bohoslužby. U nás to v tradici nemáme. To, co ale podle podobenství o marnotratném synu měl slyšet starší bratr, je jednak hra na různé nástroje, ale taky tanec spolu se zpěvem. Z toho všeho se skládala veselice v otcově domě, kde naplno propukla radost ze synova a bratrova návratu.

Tohle všechno mohou být prostředky oslavy, takto různě lze projevit radost z Boží lásky a milosti a taky prostě z daru samotného života.

I když v našich bohoslužbách zpravidla nebývají taneční prvky, přesto jsme někteří v prostorách dolního velkého sálu docela nedávno tančili – a sice na karnevalu v pátek 4. ledna. Tento karneval už se stal tradicí. Kdysi dala podnět k jeho konání Pavlínka Lukášová, a sice v době, kdy byla v Olomouci na vikariátu. Kromě vzájemného setkání a rozhovorů jsou vždy připraveny soutěže na konkrétní téma – a taky právě tanec. I ten může být projevem radostné víry.

Tématem byla tentokrát hudba muzikálů. Připravili jsme si kostýmy, některé byly skutečně originální. Jen nám bylo trochu líto, že přišlo oproti předchozím letům málo lidí. Bylo by fajn, kdy-

by nás bylo víc.

Příští rok bude tématem Jára Cimrman. Takže oprašme v hlavách filmy s postavami, které zahráli Smoljak se Svěrákem a s mnoha jinými. A přijďme v hojnějším počtu!

Přeji vám opravdovou radost ze života.

Pane Bože, díky tobě za tvé dary. A taky díky za dar hudby, zpěvu i tance. Amen.

Váš Jan Lukáš, farář

Milí čtenáři Posla,

lednovým číslem jsme vstoupili do dvacátého ročníku tohoto periodika – skoro se tomu číslu vyjadřujícímu neúprosně plynoucí čas nechce věřit. Ještě plná novoročních nálad se sklonem k bilancování jsem si vzpomněla, že jsem před těmi dvaceti lety vstupovala do redakce Posla (a následně i do staršovstva) s touhou referovat o dění v ekuméně, účastnit se jí, podílet se na organizaci nejrůznějších ekumenických aktivit. Ještě doznívalo porevoluční nadšení ze zbořených hradeb, ještě ve mně zněly společně zpívané písně z Taizé či charismatické obnovy. Ještě jsem měla přátele v různých církvích, ještě jsme měli touhu se společně potkávat, modlit. Ještě ve mně žila fascinace ekumenickým projektem v Telfordu, kde jsem coby studentka díky tehdejšímu partnerství strávila šest týdnů.

Dalo by se snadno zdokumentovat, kolikrát jsem za uplynulou dobu v únoru psala o lednových ekumenických setkáních. Letos poprvé se toho necítím práva. Byla jsem na dvou setkáních – v našem sboru (a to jsem vždycky považovala spíš za jasnou danost) a v katedrále. A pak už nikde... A přiznávám se, že se stydím, že ve mně s lednovými

mrazy ekumenická touha zamrzla. Stejně tak se přiznávám, že jsem si za těch uplynulých dvacet let opakovaně říkala, proč mnozí, o nichž jsem si myslela, že by mohli mít o setkání zájem, nepřišli. A letos jsem těm, které semlely povinnosti, každodenní rutina rodiny s dětmi či cokoli jiného, porozuměla. Lidově řečeno: nestíhala jsem. Ale je mi to líto. Je mi líto, že přestáváme mít síly na věci, které jsme dlouhodobě považovali za dobré, smysluplné a potřebné. A je mi líto, že ti mi tehdejší přátelé z různých církvích na lednovou ekumenu nechodí. Možná by bylo dobré uvažovat o jiném formátu setkání... jenže tyhle úvahy končí s únorem a obnoví se zase až za rok po aliančním týdnu modliteb, až budeme znovu stýskat, že se nás sešlo opět méně než loni.

Jakkoli to teď možná nevypadá, únorové číslo je plné radosti! Radosti z hudby, ze zpěvu, z naší nové sborové kantorky. Těšíme se na nové podněty, které přinese olomouckému sborovému společenství. A protože hudba spojuje lidi konfesím navzdory, třeba bude lékem i na můj ekumenický splín!

Jana Vrajová

1. 2. pátek	18.00	mládež	
3. 2. neděle	09.00	bohoslužby s večerí Páně	<i>Jan Lukáš</i>
5. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
6. 2. středa	19.00	Sešlost u Zajíců	
7. 2. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
8. 2. pátek	16.00	náboženství	
	18.00	mládež	
10. 2. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Lukáš</i>
	10.00	schůzka hudebníků	
	13.00	bohoslužby v DD Chválkovice	
	14.30	bohoslužby v DD Hrubá Voda	
11. 2. pondělí	18.00	schůze staršovstva	
12. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
15. 2. pátek	16.00	náboženství	
	18.00	mládež	
17. 2. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Lukáš</i>
	10.00	rozhovor o budoucnosti sboru	
19. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
20. 2. středa	18.00	Dobry večer s hudbou KEA	
	19.00	Sešlost u Jurečků	
21. 2. čtvrtek	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
	13.45	Seniorklub	
22. 2. pátek	16.00	náboženství	
	18.00	mládež	
24. 2. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Lukáš</i>
26. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
1. 3. pátek	16.00	náboženství	
	18.00	mládež	
3. 3. neděle	09.00	bohoslužby s večerí Páně	<i>Jan Lukáš</i>
	15.00	karneval dětí NŠ	

• volejbal každou neděli v 18.00 hod.

Zpráva z lednové schůze staršovstva

Staršovstvo zahájilo své jednání pobožností připravenou br. T. Hromádkou. Následovalo tradiční ohlédnutí se a hodnocení uplynulého období – tentokrát nabitého adventními a vánočními bohoslužbami a sborovými akcemi. Připravovali jsme termín i průběh Výročního sborového shromáždění. Vzhledem k plánované cestě br. faráře s manželkou do partnerského sboru v Athens (nejen) se staršovstvo dohodlo na termínu **VSS 17. 3. 2019**. Jak je již zvykem, připravíme předem mimořádné číslo Posla se zprávami o sborovém dění. Byl schválen návrh navazujícího společného oběda pro zájemce (polévky 😊).

Na staršovstvu se po delším čase opět otevřela diskuse o **zřízení místa druhého faráře** v olomouckém sboru, navrhujeme celosborovou diskusi k tomuto tématu před VSS, tedy

po bohoslužbách **17. 2. 2019**. Naváže rovněž možnost sborového oběda (guláš 😊). Staršovstvo schválilo **povolací listinu hudební kantorky** Evy Čejkové. Staršovstvo vyslechlo zprávu inventarizační komise i technické komise. Probíhá diskuse o nevhodnějším zajištění ozvučení kostela. Opětovně se sejde stavební komise.

28. 1. – 1. 2. proběhne v Praze farářský kurz, zúčastní se ho bratr farář Jan Lukáš i pastorační pracovnice sestra Noemi Batlová. Informace o hospodaření sboru jsou k dispozici u bratra pokladníka. Staršovstvo zakončilo své jednání modlitbou a písní.

Podle zápisu Evy Palové-Dostálové pro Posla zpracovala Jana Vrajobá

Milé sestry, milí bratři!

Zajímá Vás budoucnost našeho sboru?

Chceme v našem sboru něco změnit?

Co nového se v následujících letech chystá v souvislosti s novou situací církvi?

Ještě před Výročním sborovým shromážděním, které se bude konat **v neděli 17. března 2019**, Vás srdečně zveme **ke sborové besedě po bohoslužbách v neděli 17. února od 10 hod.**

Po skončení besedy Vás pak zveme ke společnému obědu.

Staršovstvo

Narozeniny v únoru

4. 1. Jiřina Navrátilová	13. 2. Jan Matějka
1. 2. Monika Gazdíková	13. 2. Lucie Ryšavá
6. 2. Bohumila Výroubalová	17. 2. Miriam Švecová
7. 2. Jana Zahradníková	20. 2. Magdaléna Solichová
8. 2. Lýdia Podgrabinská	21. 2. Anna Dostálová
11. 2. Ondřej Novák	24. 2. Věra Focherová
11. 2. Jaroslava Kosová	26. 2. Zdeňka Juhasová
13. 2. Světlá Brázdová	27. 2. Gabriela Kriegová

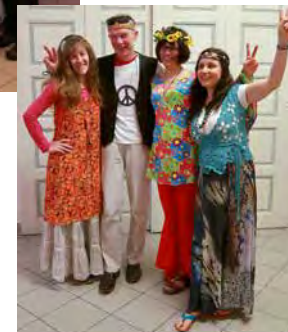
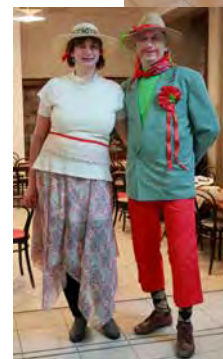

Letošní Karneval

... se konal 4. ledna a jeho tématem byly MUZIKÁLY. Nechyběly roztodivné masky...

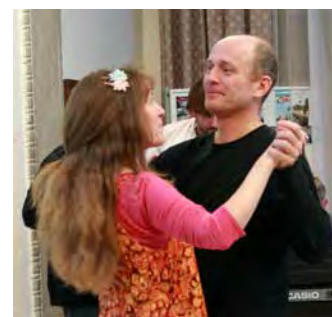
... kapela...

... samozřejmě scénky ze života ...

... taneční rej...

... a dobré pohoštění.

Z Aliančního týdne modliteb za jednotu křesťanů

*Dne 10. 1. se v rámci aliančního modlitebního večera konaly eku-
menické bohoslužby u nás.*

Kázal bratr farář František Hanáček z římskokatolické církve z farnosti sv. Mořice.

Poděkování za krabici s dárky

Děkujeme dětem, rodičům a vám všem, kteří jste zakoupili dárky pro děti do Klokáňku v Olomouci. Dárky, které jste vložili do připravené vánoční krabice, jsme před Vánoce předali do zařízení. I moje dcera se ráda zapojila. Byly jsme spolu koupit dva dárky a bylo to přínosné i pro ni, kdy si opět připomněla, že jsou děti, které nejsou v rodině, a to ani na Vánoce. V Klokáňku jsou děti, které z různých důvodů nemohou být ve své rodině a po určité přechodnou dobu tráví život v tomto zařízení, které se snaží být co nejvíce podobné rodině. V současné době je dětí v zařízení 10 (všichni v předškolním věku), ale jinak je zařízení připravené až pro 16

dětí ve věku od 0 do 18 let. Pokud vás toto téma zajímá, můžete informace o zařízení Klokánek najít na webových stránkách www.klokanekolomouc.cz nebo se můžete obrátit na Martu Solichovou, která je sociální pracovnící v Klokáňku.

*Děti z olomouckého Klokáňku
(foto Marta Solichová)*

Anketa o hudbě v církvi

Při příležitosti instalace hudební kantorky jsem uspořádala ve sboru minianketu. Jedinou otázkou bylo:

Co pro vás znamená hudba v kostele?

Odpovědí je několik, jsou anonymní, ale věkovou škálou pokrývají mládežníky, jejich rodiče i prarodiče. Pokud vás vyprovokují k nesouhlasu či rozsáhlejšímu zamyšlení se nad hudbou v církvi (či konkrétně v našem olomouckém společenství), budeme rádi, když jej v některém z dalších čísel Posla budeme moci otisknout.

JV

- Těším se na to, že vedle kázání uslyším hudbu a sama se aktivně zapojím a tím můžu také vyjádřit svou víru. Zpěv a hudba v kostele oslavují Pána Boha a tak mám radost, že se můžu přidat a zpívat s ostatními písně staré, které zpívali naši předkové už v minulých stoletích (archaické výrazy mi nevadí – patří to tam), a na druhé straně písně nové – písně současných autorů, několik z nich znám osobně, jsou to písně svěží a krásné. Nejvíce mám ráda varhanní doprovod písní. Společný zpěv nás všechny spojuje, není důležité, že někdy není perfektní. S napětím čekám na nový zpěvník a těším se na něj.
- Církevní hudba je pro mě velice důležitá, protože bez hudby si nic nedokážu představit. Bohoslužby bez hudby by nebyly bohoslužby. Církevní hudba je základ každého kostela. Je proto nedílnou součástí mého církevního života.
- Sama nejsem žádný velký hudebník, ale obdivuji každého, kdo umí hrát na nějaký nástroj. Kdybych si měla vybrat mezi Bachovým koncertem a zpěvem s kytarou, půjdu si raději zazpívat. Zpěv je pro mě pohoda, odreagování a hlavně radost. Pro-

stě já zpěv potřebuju jako „koza drbání.“ Bez zpěvu v kostele si to taky nedovedu představit. To bych přirovnala k dobrému guláši bez soli.

- Nejdůležitější hudba je zpěv matky doma. Naplnit ouška písničkou – zamezí se tím mnoho nesvárů, hádek, křiku, zdvihne náladu. Ukládá se pro život v mládí a pak píseň povzbudí třeba v nemoci, při studiích, ve stáří. Když nemůžu spát, vzpomínám na písničky podle abecedy. Hudba na nástroje je lék pro duši, zvláště když hrají mladá i se zpěvem. Chybí mi píseň dětí v kostele, mládež s hudbou. Dík za písně skupinky Bohdana Gallata a Evy Čejkové!
- Hudba, písně, společný zpěv je pro mě nezbytnou součástí každé bohoslužby. Není to jen estetický zážitek, ale má to i velký vliv na to, jak prožívám svou víru. Někdy se mi úryvek z textu písně doslova vryje do paměti - v poslední době třeba 3. sloka 72. žalmu z EZ. Vážím si toho, že je v našem sboru tolik schopných varhaníků a zároveň skupina br. Gallata. Líbí se mi, že se to střídá - varhany mi připadají víc slavnostní, sborová skupina hraje zase takový pěkný folk.
- Písně při bohoslužbách jsou pro mě stejně obohacující jako čtení z bible a kázání pana faráře. Někdy při hudbě a zpěvu prožívám velmi silné emoce radosti a souznění s melodií a textem nebo naopak dojetí, kdy jen poslouchám... Tak je to krásné, když veškerá slova nestačí. Koncerty na varhany nebo klavír, vystoupení kapely a pěveckého sboru by se mohly v kostele pořádat častěji, pravidelně. Také dát prostor pro vystoupení dětí - zpívání dětí a s dětmi a hraní na nástroje...

Rozhovor s olomouckou hudební kantorkou Evou Čejkovou

Neděle 27. 2. 2018 byla pro náš sbor nedělní slavnostní – součástí bohoslužeb byla též instalace sestry Evy Čejkové do funkce hudební kantorky olomouckého sboru. Je to role, která v našem sboru doposud nebyla realizována, staršovstvo sboru však pro ni v osobě Evy Čejkové rozpoznalo vhodnou osobu, která by byla schopná různé hudební projevy a aktivity v našem společenství realizované s láskou podporovat a koordinovat a její instalaci podpořilo. Bohoslužby doprovodili jak hrou na varhany či jiné hudební nástroje, tak též sborovým zpěvem členové Spolku evangelických církevních hudebníků spolu s celocírkevním kantorem Ladislavem Morawetzem, jehož přednášku o hudbě v církvi mohli účastníci bohoslužeb vyslechnout po kávě a čaji. Informace o ní naleznete na jiném místě tohoto čísla Posla.

Evě Čejkové jsem položila několik otázek, abychom její cestu v církvi i hudebním světě měli při této vzácné příležitosti zachycenou i v Poslu.

1. Jaká byla Tvoje cesta k církevní hudbě a službě v církvi?

Blízko k církevní hudbě jsem měla už od malička, doma jsme s maminkou často zpívali z dětských zpěvníků *Bud' Tobě sláva* a *Zpívejte s námi*, asi bych doma ještě našla i nějaké naše nahrávky na audio kazety ☺. Navíc jsem měla dědečka faráře (který sloužil na Dolním sboru na Vsetíně zpívanou liturgii) a moje babička celý život hrála na varhany. Pamatuji se, jak každou neděli před bohoslužbami vycházela dřív do kostela, aby se dobře připravila. Tento zvyk jsem asi zdědila po ní, myslím, že řádná příprava je pro kvalitní službu a výkon víc než nutná.

Ke hře na varhany v našem sboru mě přivedla moje učitelka klavíru, nám všem dobře známá Jitka Kunzfeldová. A tak díky podpoře její a také bratra Jana Bartuška jsem začala doprovázet na varhany, když mi bylo 14. V té době jsem také začala jezdit do Bystřice pod Hostýnem nejprve na kurzy pro varhaníky, později na kurzy pro sbormistry, kam jezdívám dodnes.

Když se pak v roce 2013 naskytla možnost přihlásit se na *Seminář církevní hudby*, který se koná v Olomouci na konzervatoři, neváhala jsem s přihláškou. Je to tříleté studium, jehož absolventi se pak mohou stát sborovými hudebními kantory. Absolventi tohoto semináře, kterých je už dnes kolem 30 a v červnu přibudou další, se sdružují do *Spolku evangelických církevních hudebníků*. Scházíme se společně asi dvakrát ročně vždy ve sboru některého ze členů spolku, snažíme se dál vzdělávat, zpívat, hrát na varhany a inspirovat se pro další práci.

Církevní hudba je velmi pestrá a krásná, je nutné o ni dobře pečovat. A také ji v dobré kvalitě a srozumitelně předávat dál mladým lidem a dětem, abychom jí zajistili dobrou budoucnost. Je to podle mého názoru náš poklad.

2. Co považuješ za důležité v roli církevního kantora?

Církevní kantor by měl být garantem kvality hudební produkce v církvi či konkrétním sboru. V naší církvi to nyní funguje tak, že máme jednoho celocírkevního kantora na plný úvazek. Sám i přes svou veškerou snahu nemůže být na více místech najednou, a tak v roce 2010 inicioval vznik *Semináře církevní hudby*, kde se vzdělávají

další církevní hudebníci, kteří pak mohou působit na jednotlivých sborech. Tak to funguje například v Německu, kde každý větší sbor má svého vlastního hudebního kantora.

Kantor by měl do sboru přinášet nové podněty, pracovat na zlepšování kvality bohoslužebného zpěvu, doprovodu, měl by kolem sebe sdružovat lidi, kteří se o hudbu v kostele starají a zajímají. Důležitá je také úzká spolupráce kantora s farářem/farářkou. Jsem moc ráda, že náš bratr farář Jan Lukáš je otevřený pro nové věci, protože to je cesta pro budoucnost nejen církevní hudby, ale celé církve.

3. V čem vidíš slabinu hudební produkce v naší církvi (případně konkrétně v našem sboru)?

Stav evangelické církevní hudby se určitě od doby, kdy jsem začala doprovázet, výrazně zlepšil. A to myslím nejen po kvalitativní stránce, ale také co se týká otevřenosti novým žánrům a liturgickým záležitostem.

Co mi vadí asi nejvíc (a je to také oblíbeným tématem našeho celocírkevního kantora), je klid, nebo spíš neklid v kostele, který často panuje, když varhaník hraje na začátku bohoslužeb před příchodem faráře. Evangelíci jsou zvyklí, že si do kostela přijdou popovídat, a tak se před bohoslužbami hlasitě baví. A čím hlasitěji varhaník hraje, tím hlasitěji si povídají. Do kostela bychom se měli přijít nejen pobavit, ale také ztišit. To je

věc, na které bychom měli všichni pracovat a zamyslet se nad tím. Myslím, že v klidu vyslechnuté varhanní preludium může být pěknou přípravou pro slyšení Božího slova během bohoslužeb. Prostor pro povídání a sdílení pak můžeme mít u kávy a čaje.

V našem sboru si moc vážím toho, že máme tolik hudebníků, kteří mohou zpěv při bohoslužbách doprovodit. To nám mohou ostatní sbory opravdu závidět. My hudebníci bychom se měli snažit co nejlépe spolupracovat a komunikovat, tak aby se spravedlivě dostalo na všechny, kteří jsou ochotni takto sloužit.

4. Na co se aktuálně těšíš (kromě miminka :-))?

Poslední dobou jsou mi stále vzácnější chvíle, kdy si můžu sednout ke klavíru či varhanám a hrát, tak to je jedna věc, na kterou se těším. A taky se těším z okamžiků, kdy zpíváme či hrajeme s našimi dětmi, když vidím, že mají k hudbě vztah, tak z toho mám radost. A těším se, že až budou větší, budou třeba moct skrze hudbu (nejen církevní) potkat spoustu zajímavých lidí a přátel, tak jako to zažívám já.

Děkuji za rozhovor a přeji Ti hodně dobrých nápadů, nadšených a spolupráci otevřených bratří a sester a radost z dobrého díla!

Jana Vrajová

Z instalace naší sborové kantorky

Blahopřání Evě Čejkové

Milí olomoučtí!

Děkujeme vám za pohostinnost a azyl, který jste nám poskytli. Jsme velice rádi, že jsme mohli vašich prostor využít ke společnému zpěvu a hlavně k setkání. Mohli jsme se po pár letech vrátit zpět na místo činu, tedy sem do Olomouce, kde jsme začali se studiem církevní hudby.

Od chvíle, kdy byli první absolventi semináře pověřeni ke kantorské službě, už uběhlo téměř 5 let. Za tu dobu v naší církvi již několik sborů povolalo ke službě SVÉ kantory. Proč? Proto, aby měly záruku, že v jejich kostele bude znít krásná hudba, jejich pěvecký sbor bude vzkvétat a bratři a sestry v Kristu se budou těšit na nedělní společný zpěv.

Radujeme se tedy s Vámi z toho, že budete dalším se sborů, kde bude o kvalitu církevní hudby pečovat Vámi pověřená kantorka.

Milé Evě přejeme, ať ji kantorská služba těší, naplňuje a zároveň motivuje k dalšímu vzdělávání na poli církevní hudby.

Spolek evangelických církevních hudebníků

HUDBA V KOSTELE

Jako evangelíci jsme otevřeni různým hudebním projevům a nemáme velký problém s tím, „co se smí a co se nesmí“.

Tak nějak začal svou přednášku celocírkevní kantor Ladislav Morawetz. Kostel slouží hlavně pro bohoslužby, ale může sloužit i kulturním akcím, a tak se otvírá společenosti.

Br. Morawetz rozdělil své myšlenky do několika bodů.

1. V kostele je dobře – je to místo modliteb, zaznívá tu Slovo Boží. Je to i prostor k ztišení, i při zaznívání hudby „ztišením se sluší tebe chválit, Bože“ (Ž 65, 2).

2. Hudba a slovo patří k sobě. To je samozřejmě hlavně při bohoslužbách, ale i při kulturních akcích může člověk jinak vnímat hudbu, předchází-li skladby biblický verš. – Evangelíci dávali vždy důraz na Slovo, ale také pěstovali zpěv. Dnešní svoboda umožňuje také velkou rozmanitost hudebních žánrů. Velkou úlohu mají dobrovolníci. Je škoda, že z nejrůznějších důvodů nemají čas na studium církevní hudby (SCHEA - 30. 3. 2019 proběhnou přijímací zkoušky).

Některé sbory jsou vyprázdňené, chybí varhaník, zpívá se bez doprovodu. Když farář umí hrát na kytaru, je to výhoda.

3. Demokratizace liturgického zpěvu neznamená ztrátu zodpovědnosti za bohoslužebný zpěv. Možnost zpívat ze zpěvníku znamená demokratizaci, je ale potřeba vedení, aby hudba zněla přesvědčivě i krásně.

4. Píseň shromáždění – kolektivní kázání. Je tomu tak proto, že ve zpěvníku se mísí

Písmo svaté s církevním učením a prožitkem víry.

5. Klid – důležitý předpoklad pro hudbu koncertní i liturgickou. Hluk ve shromáždění s varhanním preludiem nejde dohromady. Hudba má zaznívat v klidné atmosféře.

6. Hudba liturgická a koncertní. – Hudba má být stejně dobrá jako dobré kázání. Ale jednoduchý doprovod amatéra i výkon profesionála mají svou důležitost. Máme svobodu pro volbu hudby podle našich možností.

7. Expres a imprese. Expresí rozumíme hudbu života, imprese otevírá širší dimenze, je to jako hudba nebe.

8. Vnímání hudby. Lidé vnímají hudbu různě, záleží na jejich nadání, zkušenostech i hudebním vzdělání. Boží působení se děje skrze Ducha svatého a bratr Morawetz věří, že i skrze hudbu, která vede ke ztišení a povznáší lidskou mysl.

Následovala diskuse, kde jsme slyšeli nej-různější praktické poznámky, ale i vysvětlení, proč práce na novém zpěvníku trvá tak dlouho. Leckteré písně je potřeba aktualizovat, rovněž tak je třeba dávat pozor na detaily překladu, vyhnout se dvojsmyslům, slovům zastaralým, dnes už nepochopitelným. My jsme na taková slova zvyklí, ale nově přichází jim nerozumí. A protože má hudba i úlohu misijní, je práce na novém zpěvníku velmi důležitá.

I.M.

Ohlédnutí za kurzem Alfa

Když vzpomínám na Alfa kurs, který jsme v našem sboru pořádali od září do listopadu, jsem rád. Za to, že jsme do toho šli. Za to, že se našli v našem okolí lidé, kteří měli zájem o účast. Za to, že jsem se také mohl na organizaci podílet.

Byl jsem jedním z těch, kdo vedli rozhovory s našimi hosty v jednotlivých skupinkách. Naše skupinka byla velmi různorodá, rozmanitá. Přiznám se, že s některými názory našich hostů jsem si nevěděl rady, nebo jsem těžko hledal vhodnou reakci. Takovou, která by byla podána vstřícně a s respektem ke druhému a zároveň byla v souladu s mou vírou a s poselstvím Bible, jak jsem mu porozuměl. Cítil jsem přítom zodpovědnost, i vzhledem k tomu, že jsem bohoslovcem a vnímal jsem očekávání, že do rozhovoru

vnesu něco ze svých poznatků. Rozhovory tak byly výrazným podnětem pro promyšlení biblického poselství i vyjádření vlastní víry. A také výzvou ke hledání způsobu, jak to srozumitelně předat, zvláště lidem, kteří se ke křesťanství nehlásí nebo vůči němu mají vážné výhrady.

Promyšlet biblickou zvěst, vlastní víru, učit se o ní mluvit, tak aby rozuměli zvláště lidé mimo církev – to jsou věci, které mi hodně leží na srdci. Alfa kurs tak vidím nejen jako službu druhým, službu zvěsti evangelia a společenství, ale také pro nás jako „školu“, jako možnost si prakticky vyzkoušet sdílení křesťanské naděje. Takže – díky Bohu za tuhle příležitost! Doufám, že se Alfa kurs u nás nekonal naposledy.

Alda Zapletal

Výročí - kultura - historie

PROSÍM, ODPUSŤ

*Prosím Pane o lásku
kterou nemám, rty se chvějí
odpusť, že já v nelásku
proměnil ji v beznaději*

*Prosím Pane o víru
kterou jsi mi také svěřil
odpusť, že jsem nad míru
jinému já často věřil*

*Prosím Pane o naději
ke které se upínám
odpusť, že já raději
obracel se k světským hrám*

*Prosím Pane o pravdu
pramenící jenom v tobě
odpusť, že já častokrát
ji málo slyšel ve tvém slově*

*Prosím Pane o zdraví
by mi úsměv stále hrál
odpusť, že jsem pokoj pravý
častokrát jen promrhal*

*Prosím Pane o štěstí
které tolik, tolik láká
odpusť, že jsem v neštěstí
u tebe já málo plakal*

*Prosím Pane velmi tiše
měj nás přesto všechny
rád
odpusť hrdost naší pyšle
my zatoužíme jednou,
snad.*

Pavel Janošik st.

Telfordské reminiscence (pro Posla - únor 2019)

O zářijové návštěvě Telfordských jsme do Posla psali krátce po jejich návštěvě. To ovšem netušili Colin, Ruth ani Sheila, že jsme je s naší zprávou předběhli. A tak jak Colin, tak i Sheila Kavanagh, která tu byla poprvé, oba napsali dlouhé maily, plné dojmů i vděčnosti za přivítání, přátelství a pohostinnost

(Kdo si chce osvěžit vzpomínku na jejich zářijovou návštěvu může si přečíst náš článek v říjnovém Poslu.)

Nicméně, alespoň pár Colinových myšlenek a pár svěžích Sheiliných postřehů. Posuďte sami:

Ze vzpomínek na dobu živého partnerství téměř před 20 lety zmiňuje **Colin Foreman** především **výměnné mládežnické pobyty**, které považoval a považuje za vrchol své činnosti co by kaplana pro mládež. I my vzpomínáme např. na konferenci mládeže, kterou jsme pořádali v pravoslavném klášteře ve Vilémově, na výlety i diskuse, vše za účasti mládežnické **ekumeny**. V tom byla ta doba vzácná.

Za tu dobu Foremanovy děti vyrostly, dcera Joana (tehdy 13, dnes 31) si našla během Colinova „sabbatical“ roku (studijního volna) manžela v **Ghaně**, oba dnes pracují a studují v Británii. Syn Jonathan tvoří tzv. **land art**, vytváří na břehu moře obrovské obrazce z kamení, naplaveného dřeva a jiných přírodnin. Je to obdivuhodná tvorba, která ovšem, pokud není zachycena fotoaparátem a publikována, je odsouzena k zániku pod vlnami příboje.

Sheila srovnává doma a zde: „*Hned na mne udělal dojem prostor a měřítko. Širší ulice i chodníky a vesnicemi. Větší sta-*

vení. Více otevřeného prostoru mezi městy a vesnicemi. Větší pole. A když jsme jeli, pozorovali jsme, jak povlovně se mění scenérie okolo nás. A všude je méně lidí. V Británii jsou všude davy lidí. Čistota. Moc se mi líbily tramvaje, i když do systému jízdenek jsem nepronikla. Těž i vlaky – u nás je pítí ve vlacích zadarmo jen v 1. třídě.“

Určitě si nemyslíme, že si tu chválu zasloužíme. (Čistota? Málo lidí?) Ale je-li tomu tak, určitě bychom to neměli považovat za samozřejmé

Naším hostům se zde moc líbilo, v Olomouci si všimli velkých rozdílů, a doufají, že Brexit nebude mít negativní vliv na naši ekonomiku ani na vzájemné vztahy našich dvou zemí.

Závěrem pak Colin napsal:

„Náš letošní pobyt u vás započal zcela nový proces poznání!“

A následuje pozvání: *„Doufáme, že jednoho dne budeme moci uvítat přátele z Olomouce zde u nás v Severním Walesu! A modlíme se k Bohu, který je schopen učinit mnohem víc než my sami, nebo dokonce,*

víc než si dovedeme sami představit.

Bůh vám žehnej v životě, sborové práci i službě ve jménu Ježíše Krista našeho Pána.“

Iva Marková

Odezva na odezvu na článek o Istanbulské úmluvě ...

Děkuji bratru Brozdovi za osvětlení pohledu znepokojeného diskutovanou Istanbulskou úmluvou. Dovolím si reagovat na několik postřehů, kde mám za to, že se bratr Brozda mylí.

Zcela souhlasím, že problém agresivity není černobílý, že šrámy na duši nejsou tak viditelné jako modřiny a podlitiny, přesto by mi přišlo jako pokrok, kdyby aspoň těch viditelných modřin a podlitin ubylo a vítal bych posun ve společenském vnímání v tomto směru. Naprosto nezpochybňuji to, co píšeš, mám ale za to, že právě těmto problémům by prospěla větší společenská pozornost a obecně citlivější a poučenější přístup (o tom totiž ta úmluva převážně je – o prevenci a následné péči o oběti i pachatele). Nebo myslíš, že bude lépe jet jako dosud, že dosavadní přístupy stačí? Pokud na těch statistikách (32–38% žen a nevímkolik mužů zažilo nějaké násilí) něco je, přijde mi to jako dost významný problém. Z veřejné debaty v naší zemi mám pocit převládající tendence problematiku násilí spíš bagatelizovat a užívat si (že by opět Rusko – náš vzor?) machistické kultury.

Co se týká článku 48, tedy ZÁKAZU POVINNÝCH POSTUPŮ ALTERNATIVNÍHO ŘEŠENÍ SPORU A VYNÁŠENÍ ROZSUDKŮ V TOMTO DUCHU, (cituji: *1. Smluvní strany přijmou legislativní nebo jiná opatření nezbytná k zakázání povinného alternativního řešení sporů, včetně mediace a smířčího řízení, a to ve vztahu ke všem formám násilí spadajícím do působnosti této Úmluvy.*) – tady jde o nepochopení. Nejde o to, že se zakazuje mediace (to by odporovalo nejen zdravému rozumu, ale i duchu té

úmluvy), zakazuje se POVINNÉ ŘEŠENÍ NĚKTERÝCH SPORŮ MEDIACÍ, tedy že je na zvážení těch orgánů, které ten konkrétní případ řeší, zda je vhodná mediace, nebo jiný (třeba trestněprávní) postup. Nikoliv úředně tupé – stalo se to mezi členy rodiny, buch, mediaci na vás. (Viz dokument Úřadu vlády: https://www.vlada.cz/assets/ppov/rovne-prilezitosti-zen-a-muzu/Projekt_OPZ/Vystupy_projektu/brozura_IU.pdf)

K hojně diskutovanému článku 12, který nás má podle některých dokonce zbavit národních tradic cituji: Článek 12 úmluvy v odstavci 1 zavazuje státy ke snaze vymýtit vzorce chování a stereotypy založené na podřízeném postavení žen: *„Smluvní strany přijmou nezbytná opatření k prosazování změn sociálních a kulturních vzorců chování žen a mužů za účelem vymýcení předsudků, obyčejů, tradic a veškerých dalších zvyklostí, které jsou založené na myšlence méněcennosti žen nebo stereotypním pojmání rolí žen a mužů.“*

Důvodová zpráva k tomuto článku uvádí, že jeho cílem je změnit vzorce chování lidí, které přispívají k zachování násilí na ženách. Předpokládám, že důvodová zpráva se snaží přiblížit čtenáři „ducha“ úmluvy. Proto mi přijde obava o např. Žáčkovy verše, nebo velikonoční pomlázku z hlediska Istanbulské úmluvy neopodstatněná. Nakolik bude chlapec po přečtení Žáčkovy básně považovat holčičku za méněcennou, podřízenou nebo dokonce hodnou nabančení? Nebo naopak – která žena bude volat policajty, když u ní zazvoní o velikonocích koledníci? No, pokud jí po „pomlazení“ zůstanou jelita a modřiny, tak jistě – ale pak je to správně.

S teologickou vsuvkou na závěr nemohu nesouhlasit, jen mi příliš nedochází souvislost s Istanbulskou úmluvou. Ona je opravdu o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, (viz https://www.vlada.cz/assets/ppov/rovne-prilezitosti-zen-a-muzu/Istanbulska_umluva.pdf), nestaví ženy proti mužům, nekonstituuje „genderovou ideologii“, snaží se obrátit pozornost společnosti k problému násilí na zranitelných osobách a vytvořit podmínky k předcházení takovému násilí, jeho zamezování a následné péči o oběti. Ano, je to lidský výtvar a jako takový je jistě v lidských rukou (a myslích) zneužitelný, (tam míří to varování z Tvé teologické vsuvky?) míra možné zneužitelnosti mi nepřipadá značná (ale možná jsem naivní).

Na každý pád já nepochybuji o tom, že „jsi tady (v ČCE) správně“ a jsem rád, že Tě můžu počítat mezi své přátele. Jsem rád, že spolu můžeme vést tuhle debatu – bez rizika znevážení, napadání a rozkolu, i když na některé věci možná nenajdeme společný pohled. Rovněž nepochybuju o tom, že naše církve je dost široká pro lidi konzervativnější i progresivnější, a že jen otevřená debata může snížit riziko nedorozumění, nesmiřitelného štěpení na „přátele a nepřátele“. A že to, co nás spojuje – tedy především společná snaha porozumět Ježíši Kristu a následovat ho – nás převyšuje všechny.

Jiří K. Jurečka

Akce KEA v únoru 2019

5. února 2019, 17.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc

Houslový recitál

Účinkují:
Hana a Martina Jasanská

6. února 2019, 19.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc

Violový recitál

Účinkují:
Pavel Březík – viola,
Martina Mergentalová – klavír

12. února 2019, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc
Interní koncert

Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

19. února 2019, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc
Koncert dechového tria Aperto

Účinkují:
Barbora Šteflová – hoboj,
Jan Charfreitag – klarinet,
Pavel Horák – fagot

20. února 2019, 18.00 hod.,
Evangelický kostel, Blahoslavova 1, Olomouc

Abonmá - B2 „Dobry večer s hudbou“

Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

26. února 2019, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc

Pocta baroku

Účinkují:
studenti KEA a žáci ZUŠ Žerotín

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

2019-XX. ročník

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Jana Vrajobá, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Laco Švec, Amos Děkaník a Ivana Jenišťová.

Email: Jana.Vrajoba@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 1. 2019

Vyšlo: 3. 2. 2019

Uzávěrka příštího čísla: 15. 2. 2019

<http://www.olomouc.evangnet.cz>